

Voimakas vai kääntyvä pallo?

Sami Konsteri

KEILAPALLOISTA PUHUTTAESSA kuulee mitä erikoisimpia termejä, kun kuvaillaan pallon liikettä. Ajattelin tuoda esiin omia kokemuksiani palloista ja niiden toimivuudesta eri olosuhteissa sekä erilaisilla heittotyyleillä heitetessä. Nykyäänhän kelit käytännössä jaetaan kolmeen eri kategoriaan (pitkä, lyhyt ja medium). Näistä voisi puhua/kirjoittaa vaikka kuinka paljon, mutta paneudun nyt mielestäni suurimpaan ”ongelmaan”, johon esimerkiksi asiakkaideni kanssa törmään usein. Ei siis mikään negatiivinen asia, vaan mielipiteitä jakava asia.

Parhaiten tämä ongelma tulee esiin, kun tarkastellaan lyhyttä ja pitkää hoitoa, sekä niissä olosuhteissa käytettäviä palloja. Lyhyt mielletään usein ”hitaaksi” ja pitkä ”nopeaksi”, mikä todellisuudessa on useinkin juuri toisinpäin. Tämä aiheuttaa päänvaivaa ja herkästi tehdään vääriä johtopäätöksiä pallon sekä pelipaikan suhteen. Ja sehän tiedetään kuinka ”helppoa” keilailu on, kun väärän pallon tai pelitavan kanssa yrittää toimia. Se on kuin yrittäisi laittaa kaksi samannapaista magneettia yhteen. Periaatteessa lyhyissä ja pitkissä hoidoissa radalle laitettavan öljyn määrä on sama. Se on vaan lyhyessä hoidossa pienemmällä alueella ja pitkässä suuremmalla, joten öljytyn alueen öljyn paksuudessa on eroa hyvinkin paljon. Yleensä sanotaan, että kun pallo on öljyllä, niin se liukuu ja kuivalle osalle tullessaan se kääntyy. Kääntymisen määrään vaikuttaa sitten useakin asia, kuten pyörinnän suunta, määrä, pallon vauhti yms. Sitten tullaan mielenkiintoiseen termiin eli ”pallon hidastuminen”. Tämä kyseinen termi rupeaa sitten erottelemaan käsityksiä pallon voimakkuudesta.

Joidenkin mielestä voimakas pallo on pallo, joka konkreettisesti silmin nähdessä kääntyy eniten. Tämä on yleisin mielipide kun vertaillaan esim. omia palloja. Näin varmaan usein onkin, mutta moni on varmaan törmännyt tilanteeseen, jolloin se porarin poraama ”voimakas pallo” kääntyykin vähemmän kuin se ”liukuvampi/laiskempi

pallo”. Nykypäivän, pinnaltaan voimakkaimmat, pallot ottavat rataan kiinni jo pienen öljymäärän läpikin ja se aiheuttaa niin kutsuttua ”hidastumista”, jolloin pallo rupeaa kääntymään pikkuhiljaa. Tästä johtuen, jos käytämme pinnaltaan liian voimakasta palloa, niin se rupeaa ottamaan rataan kiinni jo hyvin aikaisessa vaiheessa. Joten tullessaan kuivalle osalle rataa, pallosta on hävinnyt energiaa huomattavasti ja siksi se ei välttämättä jaksa enää kääntyä. Kun sitten samalla kokeilemme pinnaltaan miedompaa palloa, se yllättäen kääntyykin silmiinpistävän paljon verrattuna voimakkaaseen palloon. Suurimman pallon liikkeen siis saamme aikaan, kun pallo liukuu kuivalle osaa rataa ”hidastumatta” yhtään, ja näin pallossa on energiaa jäljellä kääntyä paljon. Tähän törmäämme pääsääntöisesti lyhyissä öljyn pituuksissa ja siksi ne mielletään ”hitaiksi keleiksi”, koska pallot kääntyvät paljon. Toisaalta taas pitkissä öljyn pituuksissa tuntuu, ettemme saa palloa kääntymään millään loppuosassa rataa. Näin usein onkin, koska pitkä öljy mielletään liukkaaksi vaikka todennäköisesti pallomme ovat radassa kiinni lähes koko radan matkan käyttäessämme voimakaspintaisia palloja. Siitä syystä siis palloilta on puhti pois tullessaan kuivalle osaa rataa, joka sekin kaiken lisäksi on vielä lyhyt alue.

Loppukaneetiksi siis totean, että jokaiselle keilaajalle on vähän erityyppiset välineet eri olosuhteisiin. Karrikoidusti pelaajat siis jaetaan liuku-koukku pelaajiin tai koko matkan rullauttajiin. Jälkimmäinen pelityyli on paljon vähemmän haavoittuvainen tapa pelata ja onkin tästä syystä useimmin menestyvien pelaajien tapa.

Koko teksti lyhennettynä pariin lauseeseen: Nykyään pallon tehoa/toimivuutta ei mitata kääntyneinä rimoina, kuten ennen vanhaan! Pallo voi olla hyvinkin tehokas ja voimakas vaikka tekee töitä hyvin vähän sivusuunnassa.

Keilat, eikä rata valehtele!